Rahha sai nüüd kohtu kätte antud ja möllemad suud su wastu mittu korda kohtu ees üllekulatud ja wimaks otsuseks tehtud: „Kas sa julged sedda ühhe wandega kinnitada?“ küssis kohhus kaupmehhe käest — „kas ka tõeste 900 rubla ollid seal sees?“ — „Jah!“ wastas kaupmees. Nüüd ütles kohhus: „Tõsta omma kässi ülles ja wannu!“ — Ja ta wandus. — Selle järrel küssis kohhus müriseppa käest, kas ta wõib selle peale wanduda, et ta mitte ennam ei olle leidnud kui 800 rubla. Müriſep wastas: „Jah,“ ja wandus. Et nüüd kohhus ülle wandumise ennam kahtlast mõttid ei wõi piddada, kinnitas siis möllemate wandumised tõeks nenda: et kaupmees wõida nüüd ühte otsida, kes 900 rubla leidnud — se ei olla mitte temma ommadus, ja waene müriſep wõida omma leitud rahha prukida, kunni üks tulla, kes 800 rubla kautanud.

Ühhe warga ümberpöörmine, lapse palwe läbbi.

Ühhes linnas sai üht uut kirikut sisseõnnistud ja peeti ka selsammal korral laata, mispärrast siis küllast kõik rahwas señna olli tõtnud, ommale laadalt middagi sisseostma, röömsad ollema ja ka tantsima. Küllas olli nüüd üsna waikne assi, egga olnud ühte ainust inimest kussagil nähha likuwad; ei kipsu egga kapsu kuulda. Sure pärna al, kus muido igga õhto nored mehhed koos istusid ja röömsaste laulsid, ei olnud tänna mitte lehhe kabinadki kuulda; muud kui üllal puu otsas laulis üks linnuke tassaselt weel omma õhtu laulu.

Pimmedus olli jubba käes, ja läks kord korralt ikka pimmedamaks ja ilm jäi ennam soiku; ja kui lauljad linnud jubba kõik pessadesse ollid läinud, tullid nahkhiirid omma urgastest wälja ja lendasid wirr ja warr läbbi õhtu tuleõhhu.